

Απόστολος Πιερρής

nascenti puero

Vergilius, Ecloga IV, 8

Ελεγεία του Παιδός και του Αντίπαιδος
(σε Επτά τόνους)

Η Κατάρρα του Νεοελληνισμού: Αλληγορία

Εαρινή Ισημερία 2020

I. ΜΟΙΡΑ

Μαύρη εποχή, φαρμακερή, λιβάδι ρημαγμένο, 1
 βουγιάει η γη, ξεραίνεται, η Μάνα Τη στενάζει,
 τι στέρεψ' από δάκρυα, χυμοί ζωής δεν βρύνουν.
 Ο Γιός της έφυγε μακριά, πήρε τα κορφοβούνια,
 εκεί που ο αέρας διάφανος λέρωμα δεν τον φτάνει,
 εκεί που λεύτερος πετά ο Έρωτας μαζί του,
 και παίζει τα παιχνίδια του και λάμπει η χαρά του.

Κρύφτηκ' ο Απόλλων, έσβυσε το φως του κόσμου, πάει.

Αποζητούν την γύμνια του, τα κάλλη του ποθούνε, 10
 τ' αστραποβόλι των μηρών, του στέρνου το αλώνι,
 κορμός κολόνα μάρμαρο, κρύσταλλο σαρκωμένο,
 φουσκώνουν τα μυολόγια του, πάνω λεβεντολαίμι,
 κι η ράχη του ψηλό βουνό, η κεφαλή του ρόδο.
 Στέκεται κι η φύση σταματά, βαδίζει και χορεύει,
 μιλά κι οι λόγγοι τραγουδούν, κοιτά και όλα λιώνουν.

Μα μάκρυνε, κι απόμεινε τ' άδειασμα της ψυχής μας.
 Κρύφτηκ' ο Απόλλων, χάθηκε, το φως του κόσμου πάει.

Που θα βρεθεί χαμόγελο, εσκάσανε τα χείλη,
 εμαραθήκαν τα κορμιά, οι σάρκες σκουληκιάσαν.
 Τρέχουν οι άνθρωποι δεξιά, ζερβά και καματεύουν, 20
 στον Άρχοντα δουλεύουνε, τον Άδη προσκυνάνε,
 την βία του λατρεύουνε, σκλάβοι να ζουν ζητάνε,
 στο Σπήλαιο κλειστήκανε, είδωλα οι ψυχές τους,
 τους φτιάξαν φεύτικη τιμή για να τους κυβερνάνε,

τους δώσαν φεύτικη ζωή για να ξεχνάν το πνεύμα,
 τους μπέρδεψαν τα ένστικτα, έρωτ', αγάπη, γέννα,
 ανακατέψαν ριζιμιά, μορφώ, αυξώ, και βία,
 τους σύγχυσαν τα φύλα τους, κι αναπαμό δεν έχουν,
 και την Πανδώρα βάλανε, την Κούντρυ ξεζουμίστρα,
 τη Σατανιά που περγελά τ' αητού το ψηλοζύγι, 30
 και για ξαλάφρωμα άσκοπο, την αγκαλιά της μάνας.

II. ΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Σωστά αυτοί το στήσανε, καλά μα δεν τους βγαίνει.
 Απελπισιά βασίλεψε, κι η Μάνα αηδιάζει,
 μαράζωσε, απόκαμε, όψη σακατεμένη.
 Σε μαύρη πέτρα κάθεται, αλλόκοτα φρενιάζει,
 ακίνητη, αγέλαστη, σκυφτή, μαραγκιασμένη.
 Πιάνει κι ανάβει μαύρο φως, μαζεύει ανεμογκάστρι,
 οργώνονται οι κόλποι της, ζορίζοντ' τα ριζά της·

φυτρώνει ανθό παράξενο, μέγα του κόσμου τέρας,
 καυλό πρωτόφαντ' άγριο, χιλιόφυλλο λουλούδι,
 γανομηδές, εφτακέφαλο, καλυκοπλουμισμένο,
 κάθε πετάλι ζωγραφιά, κάθε βαφή και μύρο,
 λύρα που παίζει ανάερα, βελούδο η ακουμπησιά του,
 κι ολόγυρα ξεχύνεται γλυκό κρασί και μέλι.
 Να σαγηνεύσει βάλθηκε τον Τιό της να γυρίσει.

40

III. ΦΘΟΡΑ

Κοιτά η Φύση και ριγιά στον Παιίδα του αιώνα·
 ριγιά και υποκλίνεται, την νέα αρχή προσμένει·
 γεμίζει ο κόσμος ευωδιά, που τους θεούς ξαφνιάζει.
 Βλέπει κι ο Δαίμονας κι αλοιί πέφτει στο άγιο θαύμα,
 μαζύ του κι η Δαιμόνισσα, γητεύουν το βλαστάρι, 50
 μολύνουνε τα μέλη του, ξεσχίζουν την μορφή του,
 βιάζουν τον αγνό ανθό, να μην τον θέλει ο Απόλλων.

Σκορπίστηκε, μαράθηκε, έσβυσε ο παλμός του,
 έμεινε ταπεινό θαμνί κοντά στην κρύα βρύση,
 έγινε όργανο υπάκουο στου χρόνου τις ανάγκες,
 πονήρεψε κι εμίκρυνε, φτώχυνε την ψυχή του,
 μάσκες πολλές ετοίμασε, για κάθε τι και μία,
 τα χούγια πήρ' των δαμαστών, φόβος τον κυβερνάει,
 άντρας να βγει δεν τόλμησε, καβούκι προτιμάει,

πέτρινη Κρούστα υτύθηκε σιδεροκολλημένη, 60
 κλείστηκε μέσα κι έφτιαξε το ψέμα της ζωής του.
 Το νιό του σώμα απόμεινε σημάδι και καημός του
 του τ' ήταν να γινότανε, πως έμελλε να λάμψει.
 Κοιτάς και βλέπεις όνειρο, πιάνεις κι αφήνει στάχτη,
 γεύεσαι αμβρόσια γλυκειά, πικροπιπερωμένη,
 έφαγες κι αναστήθηκες, μα νηστικός ξεμένεις.

ΙV. ΠΑΛΗ ΣΤΟ ΑΛΩΝΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Περνά διαβάτης και θρηνεί, περνά φρονός και κλαίει.
Πέρασα ρε παιδιά κι εγώ στο διάβα της ζωής μου,
και βάλθηκα να προσκυνώ την κάποτε αξιά του,
να αναστήσω δόθηκα το μέλλον που υποσχόταν.
Μάντεψε μοίρα ο Έκατος και γέλασε μαζί μου,
μάντεψε και σκοτείνιασε, θύελλα η λαλιά Του:
«αν θριαμβεύσεις έρχομαι, αν χάσεις υποφέρεις»

70

εμένα μη με προσμετράς, δικός σου 'ναι ο αγώνας,
τι εγώ Χριστός δεν γίνομαι, στ' αλώνι δεν παλεύω
με Δαίμονες και Ξωτικά, με Μόρες και Νεράιδες.
Όποιος με θέλει έρχεται, όποιον δεν θέλω πέφτει,
δεν έχει τόπο να σταθεί, ή μέγας ή ένα τσόλι».
Βρόντηξ' ο Άναξ κι έσυρε το χρυσαφένιο τόξο·
άκουσα, κι επληγώθηκα απ' το ασημένιο βέλος.

80

Και ρίχτηκα στο σπάραγμα ερωτοχτυπημένος,
να του φουσήξω την πνοή, να ξαναζωντανέψει.
Το 'νιωσε κι ανατρίχιασε, δακρύσαν οι πληγές του,
αντάρα ξεσηκώθηκε μέσα στα σωθικά του.
Του 'φρεξα δρόμο λευτεριάς, οι αλυσίδες σπάγαν,
του 'δειξα φως και πέταξε, αγάπη κι εξεστάθη,
στον Λόγο σαγηνεύθηκε, το Πνεύμα το ερωτεύθη,

στ' άγγιγμα σκίρτησε ξανά η πεπρωμένη χάρις,
χάρη κι αντίχαρη, χαρά, φτερά, ζωή κι αλήθεια,
σοφία νιότη ενώθηκαν σε τέλεια αρμονία,
άρχισε κιόλας να ηχεί του Κόσμου η συμφωνία.
Παιάνισα, υμνώδησα, τον Άρχοντα νικούσα,
τον Θάνατο κατέβαλα, τον Δαίμονα του Χρόνου,
το μέλισμα ανόρθωνα, το 'λουζα αθανασία.

90

Ν. ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Μειδίασ' ο Έκάργος, ο αγλαός Πρωθήβης,
 μειδίασε, σκυθρώπιασε και μού 'πε, παιδοφέρνεις.
 Τ' απάντησα, στον έρωτα ξέρεις σεμνός ηβάζει.
 Ξεθάρρεψα, θρασύνθηκα, μίλησα σαν συντρόφι.
 «Τέλειε και Υπερτελή, Μορφή Ανακτορείας,
 Κούρε ανέσπερου φωτός, μυριόκαλο Αγόρι,
 πάννοε, μουσηγήτορα, παλαιστική λατρεία,
 ανδρόπαιδα του έαρος, χορόμαχε ωραία,
 ινδαλμα ερατό αθλοπαιδιάς, ιδέα της ιδέας,
 βλέμμα ινυγολάλητο, κεραυνομελωμένο,

100

σώμα της αγαλλίασης, πνεύμα της ηδονής μου, -

δούλος μη δεν προσφέρθηκες Θεσσαλικού γοήτρου,
 κοπάδια του εποίμαινες, βαρειά λατρεία μοχθούσες·
 και τί 'ταν που δεν έταξες στον Αμυκλαίο αἴτη,
 μαζί για να κολύμπαγες στις δίνες του Ευρώτα,
 μαζί να γυμναζόσουνα, μαζί του να ξαπλώνεις
 σε μαλακά ανθολίβαδα, σε σκιερά αλσοτόπια·
 μα φθονερή, κακόβουλη, δαιμονισμένη μοίρα
 παράτρεψε τον δίσκο σου εκεί στην παιδιάς την τέρψη,
 τον λάβωσες τον θαλερό, κρουνός το αίμα χύθη,
 ρουφά το χώμα του αφρό, βγάζει όψη σειρεμένη:

110

θεοί το λεν Άστρο της Γης, Υάκινθο οι βροτήσιοι».

Γλυκά πήρε το σκώμμα μου· λοξό χαμόγελο άνθισε
 στο πάμφωτο το πρόσωπο, Ολύμπιο λειμώνα:
 «θλίψη θνητή δεν νιώθω εγώ, τίποτα δεν μου λείπει·
 εσένα συλλογίζομαι, δεν θέλω να με χάσεις».
 Κατάλαβα τον κίνδυνο· του πόνο ανυπόφορο,
 δάγκωμα οχιάς φαρμακερό, πικρή χολή για πόμα,
 απ' ερωτομάνι μάταιο για ερώμενο Ανάρσιο,
 αντί για Δωρικού τρανού θεία έκσταση του Τέλους.
 Είδα την Ύβρη παγαυιά, την Νέμεση που ελόχα,
 Ο αγητής του Απόλλωνα του Άδη γόους ν' άδει.

120

*Μα φάνταζα θεός εγώ, κι ανάσταίνα τον Παίδα,
στο θαύμα του, στο θαύμα μου, στο θαύμα του θεού μου,
πνεύμα και κάλλος μια Μορφή σε άγια συνουσία.*

VI. ΘΑΝΑΤΟΣ

Αλλ' ήρθε καιρός ανάποδος, ήρθαν και καταγιγίδες, 130
 μας βρήκαν μέρες ζοφερές, ώρες καταραμένες,
 τότε που η γης εγέλαγε στην άνοιξη της φύσης,
 σε τόπο ειδύλλιου άγριου, σε χώρο ιερωμένο,
 σε καλλονή απότροπη κι ανήσυχη ησυχία,
 εκεί που όλα δένουνε σε φανερή μαγεία,
 φαράγγι, ρέμα και βουνά και διάσελο και κάμπος
 όλα με ρούχα κι άντυτα χορεύουν, τραγουδάνε,
 εκεί που η ράχη κελαηδά, δρυμός που κιθαρίζει,
 όταν Θεός γυμνώνεται κι είναι Θεός ο Κόσμος,

εκεί που πρωτακούστηκε του Τεννηθέντα κλάμα, 140
 που προσευχή σηκώνεται κοντά σ' αρχαίες πέτρες,
 μυστήρια αρχέγονα, άντρα, μυχοί και δόξες,
 φρικιά της γης η Μέλαινα, και στο βουνί του Λύκου
 ο Κύριος που λατρεύεται μ' ανείπωτη θυσία,
 κι ο Μέγας Πάπ παίζει αυλό, ο Τράγος που αγναντεύει,
 σαν Πρίαπος, σαν Σάτυρος, σαν οργιοβακχευμένος, -
 κι όλα μαζί συγχαίρονται, καθένα δίπλα δίπλα,
 κάτω από του αμώμητου την καταυγάζουσα αίγλη,
 στις Βάσσεσς όπου άστραφε στα πάντα η ομορφιά Του.

Εκεί που όλα φέλνουνε τον ιερό Παιάνα, 150
 χαρά πρωτόγνωρη, άφατη, στον Κοσμητή των όλων,
 εκεί που όλα σπρώχνανε τον νιο για να Τον νιώσει -
 εκεί και το Δαιμονικό χτύπησε λυσσασμένα,
 εκεί, Θεέ, το σπάραγμα σκλήρυνε την καρδιά του,
 ετράχυνε το χνούδι του, παγώσαν οι χυμοί του,
 εβούλιαξε το βλέμμα του, αίσχυνε την μορφή του,
 λατρεύει, αχ, τον Βιαστή, πονάει για την Μαυλίστρα,
 βρίζει τον ώριο τον Θεό, η Άτη τον παιδεύει,
 την μάνα του αναζητά, και λυτρωμό δεν έχει.

Το μέγα Πτώμα έπεσε ο Παιδανθός, κι εχάθη. 160
 Εγέρασε μονοβραδís, την συφορά παينهύει,
 κιβδηλο βλέμμα φόρεσε, την λεβεντιά απαρνείται,
 γυναίκειο θράσος πρόβαλε, να μάσει από παντούθε·

τρέμει τ' ανέμου το φτερό, τον Τρομερό αψηφάει,
 ανάθεμα στηλώθηκε, τυραννισμένη βιότη,
 φτιάχνει κορμί για βρώμισμα στον Τύραννου την κλήση,
 για μιάσμα, για βούλιαγμα στον βούρκο της Ασχήμιας,
 πετάει το θείο σφράγισμα βορά του Μινωταύρου,
 για χρήση, για απόχρηση, στον Κόλπο του Ερέβους.

Τα Επιφάνεια μιάνες, κιότεπες φως ν' αστράφει,
 πηλό ποθούσες άφραντο, έσπασες τον Κρατήρα,
 Δειλός εδείχθης, ντρόπιασες το Έσθλό το φυσικό σου,
 τη Λίγη ζήση διάλεξες, κι αυτή σε καταστρέφει.

170

Μπήγει αχό η δόλια Γη, συντρίφτηκε η ελπίδα,
 το Κάλλος ατιμώθηκε – ο Γιος της μακριά της.

VII. ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Ἐστησ' ὁ Απόλλων ορχηθμό στ' αθάνατα Παλάτια,
 ὅλοι οἱ θεοὶ Τοῦ χαίρονται, κι υμνολογεῖ ἡ Φύση.
 Φαίνεται ὁ Ἰήσιος, δείχνεται, Μορφή στὴν Λειτουργία:
 θάμβος τῆς ὥρας τοῦ θεοῦ, κάλλος τοῦ κάλλους πράξης,
 σε γύμνασμα, σε λίκνισμα, σε μάχη καὶ σε λιώση·
 σφίγγεται κι ἀπαλύνεται, φεγγοβολάει κι ἀστράφτει,
 παιδιὰ χαράς τοῦ ἔρωτα, παιδιὰ ἡδονῆς τῆς ρώμης, -

180

χορός ποῦ εἶναι ποίημα, τραγούδι πούχει σχῆμα.

Ἔπος το στήθος το στητό, τὰ χέρια ἀρμονισμένα,
 παιάνας το ἄλμα λιονταριοῦ, γυροβολιάς σπινθήρες
 ἄστρα γευνιοῦνται καὶ πετοῦν, πετοῦν γλεντοκοπάνε,
 κι ὁ οὐρανός δὲν τὰ χωρεῖ, ὁ αἰθέρας προσκυνάει.
 Ταμβο παίζει το κεντρί στο σηκωμένο πόδι,
 δόχμιος κορμός οργὰ ἀνθό, βεργολυγὰει καὶ σειέται,
 ὅλα τὰ μέλη ἰσοκρατοῦν, τροχάζουν καὶ ἀντισπάζουν,

190

τόξο καὶ φόρμιγξ σύμπεσαν στὴν ἔνταση τοῦ τέλους.

Ἀκροζυγίζεται ψηλά ἡ φωνή, φτιάχνει τοῦ Ἀγνιέα,
 καὶ πάλι πέφτει χαμηλά, παλμό ζωῆς σὰν δίνει,
 τετράγωνα μεσοπατεῖ, τοῦ κύκλο, θάμμα, φέλνει·
 πότε καὶ ξανακούστηκε ἡβῆς τερπνόβραχυν ὠδή,
 σάλπισμα καταστόλιστου με καλλονή καὶ χάρη,
 ἀλέκτορα ἀηδονόφθογγη, ὦ, ἰαχή τρανὰ νὰ ορθιάζει
 τὴν ξινογλύκα τοῦ ἀγούρου, το μέστωμα τοῦ ἀνδρα.

Ὁ Μέγας Παις σπένδει ἑαυτόν, καλλίστευμα μεθάω.

Εγύρισε, με κοίταξε – διαμάντι ἡ ματιὰ Τοῦ,
 ἐπύργωσε το σώμα Τοῦ, δόξασμα ἡ θωριά Τοῦ.
 Με κοίταξε, με γύμνωσε – φανή καὶ μύχια Ἐνα.
 Ἐκόπηκε ἡ ἀνάσα μου, φρίκιασε το κορμί μου,
 το πνεῦμα μου φτεράκησε, ἦρθε ἡ ψυχὴ στα χεῖλη.

200

Εγύρισε, με κάλεσε – οι ουρανοί ανοίξαν.
 Χύμηξα κι έσμιξαν πνοές, άναψα στην Μορφή Του

σαν μέγας πολυέλαιος στο ιερό της πλάσης,
 σαν ήλιος και τρισήλιος, ηδονική λαμπάδα,
 φωτιά που χύνει βάλσαμο, νερό που γλυκοφέγγει.
 Το νέκταρ ήπια των θεών, έφαγα το φαί τους,
 άμβροτη σάρκα φόρεσα, χαριτωμένη βρύση,
 φάνηκα φως - διαλύθηκαν της άβυσσος τα Σκότη,
 φαρμακωθήκαν οι Σκιές, τα Είδωλα γκρεμιστήκαν.

210

Ξανάνιωσα, ομόρφηνα, ρούφηξα θεία δόξα.
 Με θρόνισαν οι Ολύμπιοι στ' ανάκτορο του Δία·

έγειρα πλάι κι ανάπεσα στο στήθος του Αιγλήτη.
 Ο Χρόνος γίνηκε Στιγμή, κι αυτή Αιωνιότη.

Με μάλωσε ο Μέγας μου, μ' αγκάλιασε ο Μικρός μου,
 που έμεινα Του άρεσε έφηβος στην ζωή μου·
 τον στέφανο μου χάρισε, πλήκτρο της αρμονίας.

220